

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 598/2014-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť Rímskokatolíckej cirkvi, Trnavskej arcidiecézy, Jána Hollého 10, Trnava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou, MAPLE & FISH, s. r. o., Rajská 15/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Komárno č. k. 12 C 178/2006-915 z 3. apríla 2013, uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 6 Co 145/2013-973 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 93/2014 z 10. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Rímskokatolíckej cirkvi, Trnavskej arcidiecézy **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júla 2014 doručená sťažnosť Rímskokatolíckej cirkvi, Trnavskej arcidiecézy, Jána Hollého 10, Trnava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 C 178/2006-915 z 3. apríla 2013, uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 145/2013-973 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 93/2014 z 10. apríla 2014. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 22. júla 2014.

Zo sťažnosti vyplýva, že v súdnom konaní vedenom sťažovateľkou ako žalobkyňou proti Slovenskému pozemkovému fondu ako žalovanému (ďalej len „žalovaný“) o vydanie nehnuteľností v rámci cirkevných reštitúcií, teda podľa zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len „zákon o cirkevných reštitúciách“), a to potom, ako vo veci samej bolo žalobe sťažovateľky právoplatne vyhovené, osobitným uznesením okresného súdu č. k. 12 C 178/2006-915 z 3. apríla 2013 bol žalovaný zaviazaný sťažovateľke nahradiť trovy konania vo výške 2 069,06 €. Na základe odvolania sťažovateľky a žalovaného uznesením krajského súdu č. k. 6 Co 145/2013-973 z 30. septembra 2013 bolo uznesenie okresného súdu zmenené tak, že žalovaný bol zaviazaný zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania vo výške 1 878,55 €, pričom žalovanému náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná. Napokon uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 93/2014 z 10. apríla 2014 bolo odmietnuté ako neprípustné dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu.

Sťažovateľka vyčíslila trovy jej právneho zastúpenia advokátom za 17 úkonov právnych služieb na 171 492,61 €, pričom trovy odvolacieho konania vyčíslila ešte navyše v sume 5 882,74 €. Celkom teda požadovala 177 375,35 €. Pri vyčíslení trov konania vychádzala z ustanovenia § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „advokátska tarifa“). Za tarifnú hodnotu považovala hodnotu nehnuteľností, vydania ktorých sa domáhala. Podľa znaleckého posudku mali tieto nehnuteľnosti celkom hodnotu 4 682 050,05 €.

Podľa názoru okresného súdu v danom prípade bolo potrebné pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby vychádzať z ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) advokátskej tarify, podľa ktorého základná sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby je 1/13 výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Okresný súd zdôraznil, že predmetom konania bola žaloba o navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam podľa zákona o cirkevných reštitúciách. Zmyslom tohto zákona bolo aspoň čiastočne zmierniť následky minulých majetkových a iných krívd spáchaných na majetku cirkví a náboženských spoločností. Tým bola daná i špeciálna povaha tohto zákona, a preto nároky na základe neho uplatňované v súdnom konaní nemožno stotožňovať s typickými žalobami týkajúcimi sa nehnuteľností, kde by sa tarifná odmena advokáta určovala z tarifnej hodnoty veci podľa § 10 ods. 1 advokátskej tarify.

Uvedené závery potvrdil aj krajský súd, keď skonštatoval, že okresný súd správne postupoval pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny. Predmetom konania v danom prípade bolo posúdenie, či je dané právo na strane sťažovateľky a či sú splnené podmienky podľa zákona o cirkevných reštitúciách, čo predstavuje skutočnosť objektívne neoceniteľnú peniazmi.

Podľa názoru najvyššieho súdu nebola zistená existencia žiadnej podmienky prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 Občianskeho súdneho poriadku, pričom správnosťou právneho posúdenia veci sa nebolo možno v dovolacom konaní zaoberať, keďže prípustnosť dovolania proti uzneseniu o trovách je výslovne vylúčená.

Sťažovateľka považuje závery všeobecných súdov za arbitrárne a nepodložené.

Hoci je pravdou, že uplatnenie nároku podľa zákona o cirkevných reštitúciách je žalobou sui generis, avšak vo svojej podstate ide o žalobu o plnenie. Zákon o cirkevných reštitúciách bol prijatý na účely aspoň čiastočného zmiernenia utrpených majetkových krívd a príkoria v období predchádzajúceho režimu. Je zákonom špeciálnym vo vzťahu

k všeobecným predpisom občianskeho práva, čo znamená, že úprava v ňom obsiahnutá má síce prednosť pred všeobecnou úpravou, ale túto nevyklučuje. Nie je možné súhlasiť s názorom, že reštitučné predpisy majú osobitný predmet úpravy, ktorý je v peniazoch neoceniteľný. Takýto výklad je nielenže protiústavný, ale podľa sťažovateľky predstavuje aj nedovolenú tvorbu práva. Predmetom konania vo veci samej bolo vydanie a navrátenie vlastníckeho práva ku konkrétnym nehnuteľnostiam, ktorých hodnota je určiteľná bez väčších ťažkostí. Sťažovateľka v tejto súvislosti predložila znalecký posudok. Bolo nesprávne rozlišovať medzi žalobou podľa zákona o cirkevných reštitúciách ako „netypickou“ žalobou a inými „typickými“ žalobami, predmetom ktorých by boli nehnuteľnosti. Takýto záver nemá oporu v právnej úprave a je v rozpore s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy. Následkom tohto svojvoľného a protiprávneho výkladu došlo k diskriminácii sťažovateľky a k prekročeniu právomocí zo strany všeobecných súdov. Nemožno súhlasiť s názorom krajského súdu, podľa ktorého predmetom konania bolo posúdenie, či tu je dané právo, pretože v skutočnosti predmetom konania bolo vydanie a navrátenie vlastníckeho práva ku konkrétnym nehnuteľnostiam. Nešlo teda o určovaciu žalobu, ale o žalobu o plnenie. Nemožno súhlasiť ani so záverom o osobitosti predmetu konania a jeho neoceniteľnosti v peniazoch. Závery krajského súdu v tomto smere neboli dostatočne odôvodnené, čo zakladá ich nepreskúmateľnosť. Nesprávnosť záverov najvyššieho súdu spočíva v konštatovaní, že neboli zistené žiadne pochybenia, ktoré by zakladali prípustnosť dovolania. Pritom je nepochybné, že závery nižších súdov o neoceniteľnosti predmetu konania s odvolávaním sa na predmet konania sú neudržateľné, arbitrárne, príliš reštriktívne a formalistické. Navyše pre nedostatočné odôvodnenie sú aj zmätočné a nepreskúmateľné. Keďže pri uplatňovaní reštitučných nárokov ide o napĺňanie základných práv, ktoré boli konaním štátu v minulosti porušované, má mať oprávnená osoba možnosť uplatňovania reštitučných nárokov bez akýchkoľvek dodatočne vynaložených nákladov, čo vyplýva aj z toho, že konanie podľa zákona o cirkevných reštitúciách je oslobodené od poplatkovej povinnosti. Sťažovateľka bola nútená pre nespoluprácu žalovaného vynaložiť ďalšie náklady, ktoré by pri mimosúdnom vybavení veci nevznikli.

Sťažovateľka ďalej poukazuje na to, že v rozhodovacej praxi všeobecných súdov existuje nesúlad v otázke výpočtu náhrady trov konania v prípadoch, keď predmetom

konania je reštitučný nárok podľa zákona o cirkevných reštitúciách. Za viac ako zarážajúce považuje, že v prípadoch priznania náhrady trov v prospech povinnej osoby (žalovaný, resp. Lesy Slovenskej republiky) všeobecné súdy priznávajú náhradu trov konania podľa § 10 ods. 2 advokátskej tarify, ak však ide o nárok oprávnenej osoby, tejto priznávajú náhradu trov podľa § 11 ods. 1 písm. a) advokátskej tarify. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na viaceré rozhodnutia, a to Okresného súdu Dunajská Streda, Okresného súdu Pezinok, Okresného súdu Trnava, resp. Krajského súdu v Trnave a Krajského súdu v Bratislave. Zdôrazňuje pritom, že odlišné rozhodovanie o obsahovo totožných nárokoch je v rozpore s princípom právnej istoty a nemalo by byť na ujmu sťažovateľky.

Sťažovateľka navrhuje vydať tento nález:

„Ústavný súd Slovenskej republiky určuje, že uznesením Okresného súdu Komárno zo dňa 03. 04. 2013, sp. zn. 12C/178/2006-915, uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 30. 09. 2013 sp. zn. 6Co/245/2013-973 a uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 10. 04. 2014 sp. zn. 6Cdo/93/2014, boli porušené základné ľudské práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy(...), podľa článku 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru(...) a článku 6 Dohovoru(...)“

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Okresného súdu Komárno zo dňa 03. 04. 2013, sp. zn. 12C/178/2006-915, uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 30. 09. 2013 sp. zn. 6Co/245/2013-973 a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 10. 04. 2014 sp. zn. 6 Cdo/93/2014 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Komárno na nové konanie.

Porušovatelia sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi trovy konania v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti nálezu.“

II.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 6 Co 145/2013-973 z 30. septembra 2013 vyplýva, že ním bolo zmenené uznesenie okresného súdu č. k. 12 C 178/2006-915 z 3. apríla 2013 tak, že žalovaný je povinný zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania vo výške 1 878,55 €. Podľa názoru krajského súdu okresný súd postupoval správne, keď zaviazal žalovaného v zmysle § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku na náhradu trov konania

a postupoval pritom podľa § 11 ods. 1 písm. a) advokátskej tarify. V zmysle ustálenej súdnej praxe, ako aj rozhodovacej činnosti ústavného súdu sa základ pre výpočet trov právneho zastúpenia určuje na základe rovnakých kritérií ako základ pre výpočet súdneho poplatku. Tento postup reflektuje jednotu základu pre všetky druhy trov konania, ktorých výška sa odvíja od hodnoty sporu. Nemožno tiež opomínať skutočnosť, že predmetom konania o vydanie nehnuteľných vecí v tomto prípade je posúdenie, či je dané právo na strane sťažovateľky a či sú splnené podmienky podľa zákona o cirkevných reštitúciách, čo podľa názoru krajského súdu predstavuje skutočnosť objektívne neoceniteľnú peniazmi (tak, ako napr. pri určení neplatnosti právneho úkonu, odporovateľnosti právneho úkonu atď.). Pri výpočte trov právneho zastúpenia treba preto v uvedenom prípade vychádzať zo základu tarifnej odmeny podľa § 11 ods. 1 písm. a) advokátskej tarify. Hoci okresný súd vec správne právne posúdil, napriek tomu priznal sťažovateľke nesprávne náhradu trov právneho zastúpenia za 17 úkonov právnej služby, hoci správne mal priznať odmenu iba za 14 takýchto úkonov.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 93/2014 z 10. apríla 2014 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 6 Co 145/2013 z 30. septembra 2013. Podľa názoru najvyššieho súdu uznesenie krajského súdu spĺňa požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Krajský súd stručne a jasne vysvetlil svoje právne úvahy, ktorými sa riadil pri priznaní a vyčíslení trov konania, zrozumiteľne uviedol, ktoré trovy považoval za opodstatnené a priznané trovy aj podrobne špecifikoval. Osobitne objasnil svoj právny záver v otázke určenia základu trov právneho zastúpenia, čím dal zároveň odpoveď na rozhodujúcu odvolaciu námietku sťažovateľky týkajúcu sa toho, či predmet konania je peniazmi oceniteľný. Z odôvodnenia uznesenia nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia relevantných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Závery krajského súdu nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy. Za porušenie základného práva zaručeného týmto článkom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že krajský súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sťažovateľky. Pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie uznesenia správnosť právnych záverov, ktoré sú obsahom tohto odôvodnenia

a ktoré sťažovateľka predovšetkým namietala, nebola pre najvyšší súd právne relevantná. Správnosťou právneho posúdenia veci sa totiž najvyšší súd vzhľadom na zákonom výslovne vylúčenú prípustnosť dovolania proti uzneseniu o trovách konania zaoberať nemohol, a teda ani nezaoberal.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 12 C 178/2006, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Proti uzneseniu okresného

súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba ešte dodať, že sťažovateľka právo podať odvolanie aj využila.

Odlišná je situácia týkajúca sa tých častí sťažnosti, ktoré smerujú proti konaniam vedeným krajským súdom pod sp. zn. 6 Co 145/2013 a najvyšším súdom pod sp. zn. 6 Cdo 93/2014.

Jadrom argumentácie sťažovateľky sú dve námietky. Predovšetkým nesúhlasí s tým, že by v reštitučných sporoch nebolo možné oceniť hodnotu sporu v peniazoch, a trvá na tom, že náhrada trov právneho zastúpenia mala vychádzať z hodnoty nehnuteľností tvoriacich predmet konania. Navyše odôvodnenie rozhodnutí v tomto smere je nedostatočné. Okrem toho poukazuje na viaceré rozhodnutia niektorých okresných súdov a krajských súdov, ktoré dávajú za pravdu jej argumentácii o oceníteľnosti predmetu konania v peniazoch v prípadoch reštitučných žalôb, pričom v týchto analogických prípadoch bola sťažovateľka neúspešná a náhradu trov právneho zastúpenia musela žalovanému zaplatiť podľa hodnoty sporných nehnuteľností. Sťažovateľka je preto tej mienky, že v prípadoch rôznych jej žalôb dochádza k zásahu do právnej istoty.

Námietky nesprávneho právneho posúdenia a nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov treba považovať za zjavne neopodstatnené.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Podľa názoru ústavného súdu tak uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania, ako aj uznesenie krajského súdu o potvrdení uznesenia okresného súdu treba považovať za dostatočne a presvedčivo zdôvodnené. Ani jedno z týchto uznesení nejaví známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Na tomto závere nič nemení skutočnosť, podľa ktorej má sťažovateľka na veci odlišný právny názor.

V súvislosti s dovolacím uznesením najvyššieho súdu sa javí ako podstatné, že dovolanie proti uzneseniu krajského súdu týkajúcemu sa trov konania mohlo byť prípustné len na základe niektorej z alternatív podľa § 237 Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľka konkrétne namietala, že jej postupom všeobecných súdov bolo odňaté právo konať pred súdom [§ 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku] nedostatočným odôvodnením uznesenia krajského súdu. Najvyšší súd správne poukázal na to, že krajský súd dostatočne vysvetlil svoje stanovisko, a preto odôvodnenie disponuje potrebnými

náležitostami. Správnosť právneho posúdenia veci (teda otázky, či bol predmet sporu oceníteľný v peniazoch, alebo nie) nebolo možné v dovolacom konaní skúmať, keďže prípustnosť dovolania z takéhoto dôvodu nebola daná.

V súvislosti s právnym posúdením veci krajským súdom treba z pohľadu ústavného súdu konštatovať, že doslovná interpretácia ustanovenia § 10 a § 11 advokátskej tarify dáva v zásade za pravdu sťažovateľke. Zároveň však treba uviesť, že za ústavne konformnú možno považovať aj interpretáciu krajského súdu, ktorá s poukazom na špecifický predmet reštitučného konania dochádza k záveru, že podstatou konania je skúmanie dôvodnosti zoštatnenia cirkevného majetku v minulosti, teda taký predmet sporu, ktorý nie je v peniazoch oceníteľný. Keďže oba výklady považuje ústavný súd za ústavne konformné, nemal dôvod do záverov krajského súdu zasiahnuť.

Námietku nejednotnej rozhodovacej praxe okresných súdov a krajských súdov v danej otázke, ktorú sťažovateľka taktiež uplatnila v konaní vedenom ústavným súdom, treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Uvedenú námietku sťažovateľka v odvolaní podanom proti uzneseniu okresného súdu č. k. 12 C 178/2006-915 z 3. apríla 2013 vôbec neuplatnila. V podanom odvolaní sa teda nebránila s poukazom na odlišné judikáty iných okresných súdov a iných krajských súdov v obdobných právnych veciach tých istých účastníkov konania. Znamená to, že sťažovateľka síce formálne využila možnosť brániť sa podaním odvolania proti uzneseniu

okresného súdu, avšak z materiálneho hľadiska je podstatné, že uvedenú námietku v odvolaní neuplatnila. Nevyužila teda dôsledne účinný prostriedok nápravy, ktorý jej Občiansky súdny poriadok dával. To zakladá neprípustnosť tejto časti sťažnosti.

Navyše treba ešte dodať, že sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že námietku neuplatnila v odvolaní z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto ani neprichádzal do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu v zmysle ustanovenia § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2014